

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)
SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **K. N.**

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 października 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 4 lutego 2022 r., sygn. akt II AKa 268/21,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 37/20,

1. oddała wniosek,

2. obciąża skazanego K. N. kosztami sądowymi postępowania o wznowienie, w tym wydatkami w kwocie 20 (dwudziestu) złotych.

UZASADNIENIE

K. N. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 37/20, na karę 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności za to, że w dniu 16 października 2019 r. w J., kopiąc leżącego na ziemi J.W., spowodował u niego obrażenia ciała w postaci rozległego krwiaka przymózgowego w okolicy skroniowej i ciemieniowej oraz otarcia naskórka pod lewym okiem, które skutkowały ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, tj. przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Sąd Apelacyjny w Łodzi po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 4 lutego 2022 r., sygn. akt II AKa 268/21, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

W dniu 29 marca 2022 r. obrońca skazanego złożyła na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania karnego zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 37/20, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 lutego 2022 r., sygn. akt II AKa 268/21, w związku z ujawnieniem nowego dowodu w postaci zeznań M. Ż.

Obrońca wniosła przy tym o:

- uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 lutego 2022 r., sygn. akt II AKa 268/21 oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 37/20 w zakresie pkt 1 i 2;
- uniewinnienie K. N. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Płocku;
- przeprowadzenie dowodu z przesłuchania M. Ż. na okoliczność niepopelnienia przez skazanego przypisanego mu czynu;
- wstrzymanie wykonania orzeczenia.

W pisemnym stanowisku odnośnie do wniosku obrońcy prokurator Prokuratury Krajowej wniosła o sprawdzenie w trybie art. 546 w zw. z art. 97 k.p.k. okoliczności faktycznych, poprzez przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka M. Ż. na okoliczności wskazane w treści wniosku o wznowienie postępowania.

Na posiedzeniu w dniu 8 czerwca 2022 r., Sąd Najwyższy postanowił na podstawie art. 546 w zw. z art. 97 k.p.k. dokonać czynności sprawdzających, poprzez przeprowadzenie dowodu z przesłuchania M. Ż. na okoliczności wskazane we wniosku obrońcy skazanego oraz w oświadczeniu pisemnym złożonym przez tego świadka. Na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario* nie uwzględnił zaś wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

W dniu 8 września 2022 r. Sąd Rejonowy w Płocku jako sąd wezwany, przesłuchał świadka M.Ż..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania, złożony przez obrońcę K. N., nie zasługuje na uwzględnienie.

Dowód z zeznań świadka M. Ź. spełnia wprawdzie kryterium nowości, gdyż nie był on dotychczas znany sądowi ani stronom – niemniej treść złożonych przez świadka depozycji nie podważa w skuteczny sposób ustaleń faktycznych poczynionych przez Sądy orzekające w sprawie, chronionych domniemaniem prawdziwości. Należy pamiętać, że samo ujawnienie „nowych faktów lub dowodów” nie stanowi wystarczającej podstawy do wznowienia postępowania. Konieczne jest, aby te nowe fakty lub dowody w sposób wiarygodny kwestionowały prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych, a więc, zachodzić musi wysokie prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia poprzedniego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2021 r., V KO 16/21). W świetle art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., ciężar udowodnienia wystąpienia wskazanej w tym przepisie przesłanki wznowienia obciąża składającego wniosek o wznowienie, skoro wcześniejszym wyrokiem zostało już obalone domniemanie jego niewinności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2021 r., V KO 98/20). Nowy dowód, w konfrontacji z dotychczas zebranych materiałem dowodowym, będącym podstawą zapadłych w sprawie orzeczeń, musi wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo pomyłki sądowej, pociągając za sobą konieczność wznowienia zakończonego już postępowania.

Wnikliwa analiza zeznań M.Ź. oraz konfrontacja jego depozycji z przeprowadzonymi w tej sprawie dowodami osobowymi i rzeczowymi, jak też zapadłymi w sprawie orzeczeniami, upoważnia do stwierdzenia, że przeprowadzony dowód z zeznań tego świadka nie wskazuje na błędy w wyroku skazującym K. N. za przypisany mu czyn.

M. Ź. złożył zeznania na okoliczność przebiegu zdarzeń z dnia 16 października 2019 r. we wrześniu 2022 r. Nie wyjaśnił w sposób przekonujący, dlaczego skojarzył obserwowane ze swej posesji zdarzenie dokładnie z tą datą – a był jej pewien. „Jestem pewien na 100%, że to było 16.10 a nie 15.10, bo widziałem to na własne oczy. Ja zapamiętałem tą datę, bo po prostu to widziałem” – zeznał świadek. Jednocześnie stwierdził, że w opisywanej przez niego sytuacji nie było nic

nadzwyczajnego (poza tym, że rodzina pokrzywdzonego pojawiła się, by zabrać go ze sobą do mieszkania). Zdarzało się bowiem już wcześniej, że pracujący ze sobą sąsiedzi – K. N. i J. W. – wracali razem do domu („Oni dosyć często podjeżdżali samochodem i się rozchodzili” – zeznał świadek). Nie było więc żadnego racjonalnego powodu, aby M. Ż. zapamiętał akurat powrót sąsiadów z pracy w dniu 16 października 2019 r. i skojarzył to zdarzenie z konkretną datą niemal 3 lata wcześniej.

Wątpliwości budzi także fakt, że świadek zeznał o plotkach krążących na temat romansu matki pokrzywdzonego ze skazanym (wyjaśniające jej późniejsze oskarżenia o pobicie syna), tłumacząc, iż to mała miejscowość i wszyscy wszystko wiedzą, nie miał natomiast żadnej informacji o tym, że jeden z jego najbliższych sąsiadów został skazany za pobicie drugiego. Fakt toczenia się sprawy karnej między bezpośrednimi sąsiadami z reguły wzbudza zainteresowanie społeczne i jest przedmiotem powszechnego zainteresowania, zwłaszcza w niewielkich miejscowościach, takich jak J.. Moment powzięcia przez świadka wiadomości o skazaniu K. N. jest o tyle istotny, że tłumaczy, dlaczego M. Ż. nie podzielił się wcześniej z organami prowadzącymi postępowanie informacjami posiadanymi w sprawie.

Wreszcie, trzeba zauważyć, że usytuowanie posesji należącej do świadka względem miejsca zdarzenia nie pozwala na prowadzenie z niej dokładnej obserwacji okolic miejsca zdarzenia, w szczególności w porze wieczornej, przy świetle latarni. Posesja nr [...] nie leży bezpośrednio przy ulicy, na której doszło do zdarzenia (jak wynika z zeznań świadka oraz map satelitarnych udostępnianych przez serwis internetowy Google Maps) , a garaż świadka, przed który on (jak twierdzi) wyszedł, słysząc nadjeżdżający samochód, znajduje się kilkadziesiąt metrów od miejsca przestępstwa. Z tej perspektywy, uwzględniając warunki w chwili zdarzenia, trudno było zobaczyć, co zaszło między sąsiadami.

Przeprowadzony dowód nie podważył ustaleń dotyczących przebiegu inkryminowanego zdarzenia, poczynionych przez Sąd, a opartych przede wszystkim na zeznaniach członków rodziny pokrzywdzonego, obserwujących agresywne zachowanie K. N. z okna swojego mieszkania i mających kontakt z pokrzywdzonym oraz skazanym zaraz po zdarzeniu. Ich depozycje są zgodne z

ustaleniami biegłej A. K., która stwierdziła, że u pokrzywdzonego wystąpił rozległy i ostry krwiak podtwardówkowy, co dowodzi, iż do urazu musiało dojść do czterech godzin przed pojawieniem się niepokojących objawów (obfite wymioty). W tym czasie pokrzywdzony przebywał w dobrym stanie zdrowia w miejscu pracy, skąd wrócił w stanie nietrzeźwym i został znaleziony pod siatką zamieszkiwanej posesji zakrwawiony, ubrudzony i w podartym ubraniu, w obecności K. N..

Sądy słusznie zwróciły uwagę, że gdyby K. N. nie poczuwał się do odpowiedzialności za obrażenia powstałe u J. W., nie zaproponowałby pokrycia kosztów jego leczenia. Nie byłyby również uzasadnione spontaniczne słowa matki pokrzywdzonego skierowane przez nią do sąsiada, że nie pozwoli, aby bił jej dziecko.

W świetle powyższego trzeba uznać, że treść zeznań M. Ż., powołanych jako dowód, stanowiący podstawę wniosku o wznowienie postępowania w oparciu o przesłankę z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., nie mogą doprowadzić do pożądanego przez wnioskodawczynię skutku. Nie podważają bowiem prawidłowości poczynionych przez Sądy orzekające w sprawie ustaleń faktycznych.

Z tych względów wniosek złożony w sprawie przez obrońcę K. N. należało oddalić, na podstawie art. 639 k.p.k. obciążając skazanego kosztami postępowania wznowieniowego.

[as]